

Девет поетских кругова – Љубица Жикић

КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ

У Књижевном клубу градске библиотеке
Пристигли песник говори своје песме
Не крије да се додворава

сваком стиху

Изговарајући театрално рођене речи
Ослобођен тешких каљавих ципела
Излизаног сомотског капута
Расте и надвисује самога себе
Разбарушене усијане главе
Подсећа на Ртањ под налетом
Ветра са западне моравске стране

Ту испред нас зида свој стаклени град
Надмеће се с властитом висином и тежином
У небеса се загледа кроз ниски плафон
Библиотеке која је тишином замукла
Онда рукама скупља растурене облаке
Склања их у стих од ветра и пролазности
Изненада мења боју гласа па нас заводи
дубље у шуму

Као препредени курјак Црвенкапу

Пресвлачи се попут змије шарке
Палаца језиком и трује нас својим заносима
и љутим варницама

Од чега ми растемо ширимо се и дужимо
Потпаљујемо ватру свога пепелишта
Док књижевни клуб не прерасте у арену
У којој гладијатор прославља победу.

МОНАСТИРСКА ТАЈНА

Васку Попи

У скровитом присоју
Где снага храста царује,
Опасана кулама
Блиста на сунцу светиња.

Пред ликом светих ратника
Мрморим у себи несаглед:
— Чија је замисао била
Владара или сликара
Да свете ратнике наоружа
У сред белог манастира?
Да ли је владар
Или сликописац
Оставио аманет
Да ће време сабље проћи,
Да ће реч сабља постати?
Како да препознам реч
На уснама младог витеза
Већ уморног од стајања?

Прилазим лику ратника.
Целивам скуте одора.
На раме ми се наслони
И реч ми шапну тражену
За узврат топлог додира.

РЕЧИ ПРОТИВ ПОЕЗИЈЕ

Између агава и жбунова нара
Шаптао је напуклим гласом
У увојке моје мокре косе
Да писање стихова краде
Сате и дане у неповрат

Док су таласи бели змајевити
По морској пучини јездили
Одвео ме је босоногу
Далеко од врелог жала
У сеновиту шуму
Борова и чемпреса
У одаје од маховине
С украсима од јантара

Попут младог Пана
Изговарао је речи
Пуне мириса и боја
Па сам ухваћена у мрежу
Сребрне месечине
С ума сметнула да је ико икада
Песме певао и стихове писао.

ЗАВЕДЕНА

Музика је стара заводница
Разиграна нежна душопреља.
Подигла је моја бела једра
Пред морнаром са дивљих острва
Са којих се нисам ни вратила,
Усидрена виолинским кључем
Срца мога страсног, неопрезног

ПОВРАТАК СМISЛУ

Кренули смо у планине
Да у пећинама пронађемо
Изгубљено семе живота

Бобице боровнице беремо
И једемо као сласт највећу

Скинули смо одећу и обућу
Окупали се у језерској води
И сапрати наталожена сећања
На разоткривања
јавна и тајна

Говоримо речима које не звече
Речима које окупљају око себе
Излетнике који знају на којој
Страни Сунце излази и залази

Ми држимо веверице у рукама
По киши ходамо без кишобрана
Па да се умножимо и порастемо
У мајчинском загрљају искона.

ТРЕПЊА

Из собе су одселиле боје
Кораци и кости шкрипе
На паучини трепере
Разапети позиви и поруке
Пристигли кроз зидове

Чежњиво посматрам
Звездано небо
Као град у даљини
Према коме ми је поћи

Да ли су све то
Твоје очи Господе
Које ми путеве осветљавају
Да не трнем од језе
Која из мрака извире

НЕСХВАЋЕНИ ДАНИ

Делови садашњости отимају се
Од дана свога настанка
И одлазе у прошлост

Да буду сведоци угашеног дана.
Сахрањени у историји
Засијаће сјајем очију
Које их из заборава пробуде.
Ако их на заставе окаче,
С ветром ће се надигравати.
Као губитници уклети
Остаће несхваћени
Од оних тада и ових сада.

СЈАЈ У ОЧИМА

Љубави, не изговарај своје име.
Пребаци копрену преко белог лица.

Нека те препознају само упорни трагачи
По сјају који открију у својим очима
И тутњави мастила у венама..

ПУТОВАЊЕ

Плови моја барка
реком без обала
расточена временом
одолева таласима
отварам уста и

дозивам без гласа
с осмехом у души
која памти
сва пристаништа
и одзиве
од извора
до овог увира
у бескрајно море
живовања.

